

Cena edne številke dinar.

Poštnina v gotovčini plačana.

LETO XXI. MARIJIN LIST. št. II. NOV. 8. 1925.

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija.

Pobožen mesečen list. Vrejūje ga z dovoljenjom cerkvene oblasti :

KLEKL JOŽEF, vp. pleb. v ČRENDOVCIH, Prekmurje.

Cena na leto doma 10 D, v Austrijo i na Vogrsko 20 D, v Ameriko 50 D.

Naročniki so deležni sada več jezernih sv. meš i dobijo k listi
vsi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga.

Dijaki s svojimi predstojniki v Martinišči.

Kak lejko pomagaš Martinišči?

Tak, či daš bar 10 Din. i to ešče pred Božičom.

Či si hižni oča, daj za vsakšo dūšo pri hiži 10 Din.

Či nemaš penez daj v živeži ali odaj živež pa daš peneze.

Či s kom od toga gučiš, pregovori ga naj tūdi on da.

Či namesto, ka bi v krčmi trošo, daš tisto v te namen.

Či nemaš dece, odloči v teštamenti ali ovak kelko ti je mo-
goče za siromaške dijake v Martinišči.

Či te mantra kakši beteg ali nesreča, odloči kaj dati za
Martinišče kak zahvalo, či ti Bog da zdravje ali odvrne nesrečo.

Či si meo kakšo posebno srečo, n. pr. da si kaj herbao ali
v loteriji zadeo, ali dosta zaslužo ali drago kaj odao ali dosta
pripovao, dosta meda dobo itd. pokaži se hvaležnoga z malim
darom.

Či maš lagojo, nebogavno, razvūzdano deco pa jih želeš
na dobro obrniti, darūj Bogi kaj za Martinišče da zadobiš miloščo.

Či ščeš, ka bi tvoje dete šlo v samostan ali postalo dūhov-
nik, redovnik, daj za Martinišče da te Bog posluhne.

Či te što vkrej od toga guči, razloži njemi, ka de razmo,
ar što istinsko razmi, kak krvavo potrebno je Martinišče, nemre
poleg svoje dūšnevesti biti proti. Kji dela proti Martinišči dela
proti božojvoli i je ne vreden imena krščeničnik.

Radosti D. Marije i sv. Jožefa — naše veselje.

I. Či stopimo v sirmaško nazareško hišico i zvedimo za velko skrivnost, da si je boži Sin tū zvalo stališ v sirmaštvi, v utrobi najsvetejše Device i pod varstvom najčistejšega moža, te nam namesto svetnoga veselja nebeska radost napuni srce.

Nemogoče je gledati v lasti D. Marije i sv. Jožefa Boga, večno i neskončno radost, da čit veselja njunoga srca ne bi napuno tūdi naše srce. Bog je njūn, a ne samo njūn, moj tūdi, cilo bole moj, kak njūn, ar sta njeva čistiva njeva je že davno rešo grehov, jaz pa sem potreben kopeli njegove svete krvi, velke so moje hūdobjije. Zavolo mene, za moje odrešenje zgajata božjega Sina, oh kak pretresa ta istina moje srce, kak so strepetale njegove strūne, da bi zaspevale veselo pesem njima, ki sta bila vredniva meti pod svojov strehov mojega Odrešitelja.

I gda se moja radost zdrūži z njūnov radostjov, gda se moje srce v edno prikapči z njūnim srcom te dela venec okoli Jezušovoga Srca, v sebi pa velke sklepe zbūja. Vidim, ka sta njeva vse dala Jezuši. Samo za njega živita, samo zato, da bi njemi pri vstanovitvi Matercerkve pomagala. I ar je Jezuš tūdi moj, ali morem drūgo včiniti kak njeva? Ne. Tūdi moja dužnost je, popunoma se zročiti njegovoj službi, potrebno je, da bodo vse moje misli, žele, reči, dijanja, iskale njega, samo njega, njegovo nakanenje, njegovo Matercerkev, poveličanje Oče i zveličanje mojih bližnjih. To sprevidim. Samo, da sem slab, jako slab, grešna ničevost. Ka tūdi potegne tistih par malenkostnih dobrih dijanj ka napravim, ali bi ga moglo to razveseliti, ali bi bilo v stani edno edino dūšo pripelati z blodne poti na pravo, ali pravimo koga samo od ednoga edinoga odpūstljivoga greha nazaj zadržati? Ne boj se dūša! Glej velko svetost D. Marije i sv. Jožefa, glej nevtepeno Devico, v šteroj hūdobnost niti mesta ne mela nikdar, glej pravoga moža, šteroga je Jezuš že v materinoj utrobi očisto od poprijetoga greha i od tistoga časa je njegova dūša najčistejše gledalo, šteroga tūdi niti najmenši greh ne otemni. Glej mater i očo i položi v njūne roke, v njūne najčistejše roke svoje življenje, imanje, vse svoje, ka ma tvoja dūša i telo i prosi jiva, naj ponūdita za pridobitev Jezušovoga Srca za Matercerkev. V njūnih rokah bo prijetna najmenša tvoja odločitev i hipna po-

božna misel, ar je njüne roke zbrao, da ga naj držijo, njemi vse preskrbijo, ka je potrebüvao za svojo Cerkev, to je za tebe. Vsakšo dobroto, stero je sv. Jožef najsvetejšoj Devici napravo, gda je v utrobi nosila Jezusa, je njemi napravo za tebe. Življenje deviške matere je tüdi v zaročkaj preteklo. Či teda sv. Drüžina za tebe, samo za tebe žive, oh človek, ali ne zasluži, da bi tüdi ti za njo, samo za njo živo? Zroči se zato popunoma njoj. Zroči vse D. Mariji, kak vči blaženi grinjonski Ludovik, zvrši tisto lepo pobožnost, bodi blaženi služabnik blažene D. Marije i tak se tüdi zroči popunoma v varstvo sv. Jožefa, kak je to včinita sv. Devica, bodi popunoma sv. Jožefa, kak je ona bila, da te bo brano, te podperao v vernom spunjavanji popune vdanosti, da Jezusa tak ohrani v tvojem srci, kak ga je ohrano v lasti njegove matere.

I gda sem se popunoma prekdao sv. Drüžini, gda sem prost postao od vsega zemelskoga, ali mi bo potem žmetno lübiti sirmaštvo, potrpežljivost? Ali se ne zbüdi sama od sebe žela: vse kak najpopunejše delati za Jezusa? Vüstnice mi bodo znale zdaj šepetati molitev, štera ma za cil božo diko i človeško zveličanje? Popuna lübezen, štero je moja vdanost rodila, sama od sebe zgoji te jakosti v mojoj düši. Prvo veselje D. Marije i sv. Jožefa me je do se pripelalo. Oh moja jezerokrat srečna düša. Radüvao, radüvao se bom z njima.

II. Gda je naša düša sprevidila, ka je njena dužnost popunoma se prekdati D. Mariji i sv. Jožefi zavolo Jezusove Matere-cerkve, gda je premislila, ka vekše blaženosti ne i nemore biti na zemli, kak da mamó Jezusa, večno neskončne radosti, blaženosti, te se radostno, a trdno odloči,

1. da si Jezusa pridobi i

2. da po D. Mariji i sv. Jožefi vse prekda njemi.

Jezus bo v sv. prečiščavanji naš i tak dugo ostane naš, dokeč smrtno ne grešimo. On pravi, večna Istina: „Što jej moje telo i pije moja krv, v meni prebiva i jaz v njem.“ (Jan. VI. 57.) Jezus je teda moj, či zavživam, ne pa samo koštam njegovo sveto telo. Što se na leto ednok—dvakrat prečisti, samo koštava, ne pa zavživa Gospodovo telo, Jezusa, večno blaženost naskori zgübi. To svedoči Gospod sam s sledečimi rečmi: „Či ne bote jell tela Sina človekovega i ne pili njegove krvi, ne bote meli življenja v sebi.“ (Jan. VI. 54.) Življenje, to je Jezusa, z drügimi rečmi oproščenje od smrtnoga greha samo tista düša ma, štera zavživa njegovo sv. telo, štera se pogosto prečiščava. Gospod Jezus je večno življenje. „Jaz sem življenje“ (Jan. XIV. 6.), pravi on sam, on življenje, milošča, lübezen, radost, blaženost, je naš či se po-

gosto prečiščavamo. I gda mi vidimo pot naše blaženosti, ali né bi stopili na njo? Pogosto se homo prečiščavali, gda bo nam samo mogoče, *a bar sedemkrat v ednom leti na čast sedmerim radostim D. Marije i sv. Jožefa.* To je prvo; ka včinimo.

Drügo je naša priporočitev. Jezuš je bio popunoma Marijin pod varstvom, pod perotni očinske lübezni sv. Jožefa. Popunoma je od njiva bio odvisen najsvetejši sin Boga Oče. Nasprotno pa njeva za nikoga drügoga nesta živela, kak za njega samo zato, da bi Boga po njegovom odrešilnom deli, po Matericerkvi pove-ličala, naše düše rešila. Tak včinim tüdi jaz. Vse prekdam D. Mariji, kak vči blaženi Ludovik grinjonski iz Montforta i po izročitvi se tak postavim pod varstvo sv. Jožefa, tak bom odvisen od njega, kak D. Marija z detetom Jezušom i to vse včinim za Matercerkev, štere mati je nevtepena deviška Mati, očinski čuvar pa „verni mož“, sv. Jožef. Slüžabnik sv. Familije bom, sirmaški suženj, štéri nema vole, ne imanja, ne dobroga dela, s šterim bi slobodno ravnao, vse njegovo je nevtepene Device i sv. Jožefa na hasek Jezušove Materecerkve.

Nikaj nemam, sirmaški, srečen sam. Či pogledam na svojo obleko, se nasmehnem, i z lübeznostjov šepetnem dobroj nebeskoj Materi: „obleči z njov svojega Jezuša, tvoja je; dam jo tistomi sirmaki, šteromi ščeš, i či sam jaz tisti, sam presrečen, da lahko nosim obleko tvojega Jezuša. Moji penezi so tvoji, ne dam jih vö za drügo, kak ti ščeš; moje telo je tvoje ne želem za nje drügoga, kak ti, niti vekšega zdravja, niti vekšega križa. Moja vola je tvoja, nikaj neščem, ne želem, samo ka je vzknilo v tvojem materinskem srci. Tak živem od dneva do dneva, vsa svoja dobra dejanja zdrüžim z dobrimi dejanji D. Marije i sv. Jožefa pa jih tak zročim sv. Srci Jezušovomi za Matercerkev, ali v vekšo diko božo, vse edno pomeni, ar skrb Materecerkve je povekšanje bože dike. K svojoj molitvi, poslüšanji sv. meše, prečiščavanji, samozatajüvanji, k svojoj smrti, k vsemi svojemi postavim sv. Devico s sv. Jožefom, v njüne roke položim vse. Njeva naj prideneta miloščo s svojov lübeznostjov i prekdata Jezuš. To je vsakdenešnja moja vaja v vsem. Da pa šatan izpred mojih öči ne bi odtegnö zemelskih nebes, *dnevno ponovim svojo izročitev z rečmi: „Nevtépna devica Marija moja dobra mati, vse svoje prekdam tebi i vse postavim pod varstvo sv. Jožefa, mojega dobroga öče v pridobljenje presvetoga Jezušovoga Srca za Matercerkev.“*

Sv. meša pomaga dušam v vicah (v purgatoriumi).

Sv. meša je podobna sunci. Kak nas sunce s svojov lepotov razveseljuje, tak nam sv. meša vlevle tolažbo v trpeča srca. Sv. meša neprestano sipavle po celoj zemli neštevilne milosti. Pa ne samo po zemli, njena svetloba segne cilo prek naše zemle, ta notri deleč v kraj pregnanstva, v kmične vice. Tū se čistijo duše od vseh madežov, tū zdihavlejo rekoč: „Kak dugo ešče, o Gospod, boš deleč od nas? Kak dugo de se tvoj srd vužigao kak ogenj? Gde je tvoje smilenje? Moje oči se obračajo k tebi rekoč: gda me boš potolažo?“ (Ps. 80, 109.)

Te duše si same nemrejo pomagati, zato se k nam obračajo z milov prošnjov: „Smiljite se nam, smiljite, ar nas je boža roka zadela!“ Vnogi na tom sveti neščejo čuti glasa trpečih duš, čiravno so v tom živlenji živeli vkup. Je pa edno Srce, štero jih nikdar ne pozabi. To je presv. Srce Jezušovo. Pri vsakoj sv. meši se Jezuš daruje Bogi za duše v vicah. On jim s tov darivov pomaga, ka se jim skrajša določeni čas trpljenja.

Blūzi Rima stoji cerkev z imenom: „Sv. Marija — nebeska lestvica.“ Ednok je tam sv. Bernard meo mešo za pokojne. Vido je to prikazen. Po bliščečoi lestvici so hodili angelje gori pa doli. Iz nebes so prihajali v vice po duše štere so veselo pelali s sebov nazaj.

To, ka se je sv. Bernardi prikazalo, se v istini godi pri vsakoj sv. meši, štero mešnik opravlja za pokojne v vicah. Kristušova krv gasi plamen v šterom trpijo duše. Kak lepa rosa požive povejnjene rože i kak lepi dešček napoji sūho zemlo, tak poživila, tolaži i razveseljuje ta boža krv trpeče duše. Sv. Hieronim pravi, da či se za kakšo dušo daruje sv. meša, ves te čas henja trpljenje za njo.

Da sv. meša lejko reši duše iz vic, nam je razumlivo či premislimo njeno neskončno vrednost pred Bogom. Sv. meša je Bogi bole dopadliva, kak či bi njemi što darūvao jezero svetov ali ešče kaj vekšega. Pri sv. meši Jezuš sam prosi nebeskoga Očo. Je pa mogoče, ka Bog nebi poslūno Jezušove prošnje? To je ne mogoče. Sv. Ivan Vianej piše, ka je eden duhovnik mešūvao za svojega pokojnoga prijatela. Med pozdigavanjom, držeč sv. hoštijo v roki, je zdehno: „O sveti, večni oča! Zameniva! Ti maš dušo mojega prijatela i jaz ti darūjem tvojega Sina z vsem zasluženjom njegovoga trpljenja i smrti.“ V tom hipi zagleda prijatelovo dušo, štera se je v velkoj svetlosti zdignola v nebesa.

Istina, ka je nam ne znano, či Bog reši dūšo včasi po sv. meši ali ne. Znabiti je kakši zadržek. Zato majo lūdje lepo navado, ka dajo za ednoga večkrat služiti sv. mešo. Bogoslovci pravijo, ka se dūša tistoga hitrej reši iz vic po sv. meši, ki je v tom življenji rad hodo k meši.

Pobožen dūhovnik Malahija je bio velki prijateo dūš v vicah. Edno noč je čūo glas, ka njegova sestra stoji pred cerkvenimi dverami pa že 30 dni nema jesti. Gda se prebūdi, se spomni, ka je ravno 30 dni od časa, gda je zadnjikrat za njo meo mešo. Spoznao je, ka pokojna sestra žele sv. meše. Večkrat je za njo mešūvao. Ne dugo nato jo vidi v čarno oblečeno, kak se bliža cerkvi liki notri je ne smela. Kesnej jo je vido v belo oblečeno v cerkvi liki k oltari je ne mogla. Na zadnje jo je zagledao vso v svetlobi med belimi angelci. To je bilo znamenje, ka je bila rešena iz vic i prišla v nebesa.

Krščanski navuk.

Drūga boža zapoved. — Ne preklinjaj!

Kajšte i kakšte človik preklinja, včini greh. Nego edna velka razlika pa li je pri tom. Ta je sledeča. Či što preklinja stvarstvo greši, nego neizmerno hūše greši tisti, ki preklinja Stvarnika ali njegove svete, med šterimi je prva Bl. D. Marija. K tomi pravi sv. Bernard: „Kem za vekše je oseba proti šteroj se zgodi zasramovanje tem vekša je krivda zasramovanja. Kak grozno velka je teda krivda bogokletstva, s šterim je sam Bog zasramovani!“

Zato pa, či bi što preklinjao sunce, mesec, zvezde, morje, ves svet pa vse lūdi, žive i mrtve, sebe, svoje dūšo, svoje stariše i vse drūgo, nebi meo takšega greha, kak či preklinja Boga, ar je Bog nezgrūntano več kak milijon svetov. S toga se ravno vidi velka hūdobija človeka, ki se vūpa preklinjati Stvarnika. Takše preklinjanje se slovenski zove — bogokletstvo — ar človek Boga kolne (kune). Naš — kunoti — se pravi kleti. Bogokletstvo je vsakše preklinjanje, v šterom preklinjevalec imenūje Boga ali pa tūdi Marijo, svetnike, angele. To je velka grehota i strašna hūdobija. Sv. Hijeronim pravi: „Nega nikaj odūrnejšega kak je bogokletstvo. Vsi drūgi grehi, kak lakomnost, nečistost pijančūvanje, iščejo to, ka je tū na zemli. Bogokletstvo pa obrača svoje orožje naravnoč proti tomi, ka je v nebesaj.“

Čūdno je! Človek navadno preklinja tistoga človeka ali tisto reč, od šterih ma kakšo škodo ali pa ga ovak razčemerijo. Ka

pa Bog, Marija D., angeli i svetniki so komi gda napravili kakšo škodo? Oh, kabi! Ravno naopak. Bog nam neprestano deli neštevne dobrote, Marija D., angeli i svetniki vsikdar prosijo za nas pri Bogi, nam pomagajo na duši i na teli. Pa glejte nehvaležnoga človeka! Ide, pa v svojoj norosti, pijanosti i čemeraj preklinja te svoje najbouse prijatele, največše dobrotnike! Žalostno pa intinsko je to.

Sv. Alfonz Ligvori pravi: „Jaz ne razmim, kak je mogoče, ka se pri vsakšem bogokletstvu ne odpre zemla pod tistim, ki preklinja. Bogokletnež je hūši od pogūblenih v pekli. Tej kunejo Boga zato ar so od njega zavrženi i kaštigani, on pa je od Boga z dobrotami obsipani.“

Takše velke grehote pa Bog tūdi ne pūsti brezi kaštige. V sv. pismi čtmo: „Sin izraelske ženske se je skregao z izraelskim možom v šatori. Gda je preklinjao Gospoda Boga pa ga kunou, so ga pelali k Mojzeši. Vrgli so ga v temnico, dokeč nebi zvedili, ka bo Gospod zapovedao.“ Bog je pa povedao Mojzeši: „Pripelaj preklinjevalca iz šatora pa naj vsi, ki so ga čūli, položijo svoje roke na njegovo glavo i vse lūstvo naj ga kamenja. Povej Izraelovim otrokom: Človek, ki preklinja svojega Boga, naj nosi svojo pregrcho. Što pa preklinje Gospodovo ime, naj merje! S kamenjom naj ga posiple vsa vnožica, naj je bio domačin ali tihinec!“ (III. Mojz. 10—16.)

Preklinjevalce Bog dostakrat grozno kaštiga. Leta 1867. so najšli v Šleziji mrtvoga človeka poleg jarka tak, ka je glavo meo v vodi. Komisija je spoznala, ka se je ne sam vmoro. Hitro pa se je zvedilo, ka je te človek tisti večer pred smrtjov bio v krčmi i tak preklinjao Boga, sv. mešo, zakramente, cerkev, dūhovnika da ga je krčmar mogo stirati. Povedao njemi je, ka de zavolo groznoga preklinjanja meo nesrečno smrt. Mrtvo trūplo so prinesli domo. Gda sō prišli na dvorišče se je nosilnica potrla i truplo je spadnolo v gnoj.

Leta 1870 je eden fiškališ na Taljanskom grozno preklinjao Boga, cerkev, papo. V roki je držao revolver. Vrto ga je proti nebi, kak bi šteo Boga streliti. Revolver mrsi, fiškališ spadne mrtev na zemlo. Krūgla njegovoga revolvera ga je zadela v srce.

V Kaljari je prišeo vojak v gostilno. Na steni zagleda podobo Križanoga. Strašno ga začne kunoti. Ves besen vrže podobo dol pa po njoj hodi. Tri dni nato ga najdejo v sobi mrtvoga. Celo telo je meo čarno kak vogelje.

Faraon je pravo: Jaz ne poznam nikšega gospoda nad sebov! Bio je pogroznjeni v rdeče morje. Senakerib je z vojskov

okoli vzeo Jeružalem i etak gučao proti templi: Što je tisti Gospod, ki bi mogeo rešiti Jeružalem pred menov? Bog pa je poslal angela, šteri je 185 jezero njegovih vojakov pomoro, njega so pa lastni sinovje presmeknoli. Odpadnik Julijan je med preklinjanjom bio zadeti od neprijatelove krugle. Preklinjevalci Ariji so se čreva razklala i tak je mro v groznih mukah. Nestorij je zaničevao Marijo, pa so njemi kesnej črvovje jezik razjeli. Sv. Gregorij, škof v Toursi pripovedavle, ka je tam eden človek po preklinjanji postao nemi pa glühi i nazadnje je znoreo.

Tej pa dosta drüghih nam kažejo, kak grozno Bog kaštiga tiste, ki ga preklinjajo.

Marija ga je rešila.

Pri Sv. Antoni pod Arlbergom na Tirolskom so poslali 10. sept. l. 1897. pastera v planine, da prižene živino domo. Na goraj je bio viher i snega je spadnolo do dva metra. Mladenec ne prišeo nazaj ob tistom časi, kak bi morao priti. Šli so ga iskat jagri, pasterje i kmeti, iskali pa so ga zaman. Vsi so že mislili, da ga je zasipao sneg, ali pa se njemi je pripetila kakša drüga nesreča. Iskali so itak naprej, če tüdi neso več vüпали, da bi ga našli še živoga. Nazadnje so prišli prek prelaza do napolpodrte kuče. Bilo je 17. sept., to je osmi den po izgüblenji. Stopijo v kučo, i glej — v kuči najdejo mladenca. V koti je ležao na küpi slame i spao. Kotrige so bile vse prezeble, obleka vsa premočena; še je živo i v roki je držao Marijin škapuler. V tistoj strašnoj burkanci, štera je divjala 10. sept., je zablodo; prišeo je do kuče i od tam ne mogeo več naprej. Drügo jütro je pojo k üh, šteroga je vzeo s seov zdoma; drügoga živeža ne meo pri sebi. Dne 12. sept. je čüo, kak so deleč spodi kričali pasterje, šteri so gnali živino domo. Zazavao je, kelko je mogeo, a neso ga čüli. Od tistoga časa je bilo vse tiho okoli njega; samo viher je tülo i noso sneg skoz razdrto streho i odprtine v stenaj; pritšnola je močna mrzloča. Mladenec je vzeo v roke škapuler prečiste D. Marije i začno moliti; med molitvov je zaspao i spao jø pet dni zaporedoma, dokeč ga neso našii. Gđa so ga zbüdili, se njemi je vidilo, da je mino komaj tretji den, od tistoga časa da je zablodo.

Močen mož je vzeo pasterčka na hrbet i ga neseo do prve vesi. Mladenec je bio sezna oslablen, naskori pa si je znova opomogeo. Vsi so bili osvedočeni, da ga je rešila Marija!

Iz „Venca“.

Iskrice.

Ki šče prileteti v nebesko višavo more meti tevi dve peroti: pobožnost pa zatajevanje.

Kelko bole človek kroti svoje grešno poželenje na tom sveti, telko menje časa de v purgatoriumi.

„Naše telo je ne vredno vekše skrbi kak cota v künji.“ (Sv. Jožef Kal.)

Ka bo z našega tela? Kūp črtov pa gnoja.

Či nemreš nositi žmetnoga križa, nosi ležejšega, nego ni-kšega moreš nositi.

Na sodnji den bomo vidili, kelko je vredno, či merno v poniznosti prenašamo svoje križe.

Človek v tom življenji je kak potnik v gostilni samo za malo časa.

Ne sme se gledati vse ka se vidi.

Či povemo sto reči, bomo davali odgovor od vseh sto.

Gda ideš počivat, spomni se, ka je Jezuš ne meo telko svojega kam bi glavo nagno.

Gda si betežen, spomni se na križanoga Jezuša.

Vsikdar mejmo v misli, ka nas Bog vidi.

Vsakši hlapec je veseli, či ga gospodar najde pri marlivom, skrbnom deli. Dosta vekše bo pa naše veselje, či nas Gospod Bog najde pri dobrom deli.

Vsakše delo tak skrbno opravi, kak da bi od toga bila odvisna tvoja večnost.

Što vse dužnosti svojega stana zvršavle verno, marljivo, skrbno, te je svetnik.

Najvekša človekova dužnost je spoznati volo božo pa se verno po njoj ravnati.

Što Boga lübi, zvrši vse iz lübezni do Boga.

Moč molitve i blagosl. vode.

„Vido sem moliti malgaško žensko!“ — „Hm; no ja,“ — bote pravili, — „ka pa je to tak posebnoga. Ve molijo tüdi telki drügi i se itak čisto nikaj ne čüdimo tomi.“ Vam moram pa že bole očivestno povedati. Vido sem moliti žensko, kak je molila tista kananejska žena v sv. evangeliji. I takša molitev je vsemogoa, dela čüda.

Dne 27. augusta sem se nahajao v misijoni v Anganomarina, da bi s tamkaršnimi verniki obslūžavao svetek njüvoga patrona, sv. Jahima. Iz vseh sosednih vesnic so prihiteli vnogobrojni kristijani, tak da je bila cerkev, če ravno edna najvejših v celom okraji, za vso to vnožico itak premala. Se zna moram pripoznati,

da je k telkoj vdeležbi pripomogla precī tūdi predstava misijon-
skih iger, šterih vprizoritev je oskrbela katoličanska mladina iz
Alasore. Med tem, gda je bila slavnost v najhūšoj prekočoj vro-
čini v punom toki, sem se podao v cerkev, da vredim obleko.

Naskori na to vstopi tūdi mlada ženska z dveletnov deklīč-
kov v naročaj. Mislo sem, da je prišla molit; a naskori zapazim,
da dete nemirno bije z roki okoli sebe i blūva krv. Taki
sem spoznao, da je sirotico zadela sunčarica. Občūdovao sem
hladnokrvnost mlade žene, detetine hranitelice. Gda me zagleda,
pribeži k meni i me prosi, naj joj dam nekelko blagoslovlene
vode. „To je edino rešilno sredstvo,“ pravi mirno, „i neščem
nikšega drūgoga.“ Gda je dobila zaželjeno, poklekne pred oltar,
gde je shranjeno Najsvetejše i moči glavo nezavestnoga
deteta, šteromi žila komaj še pomali bije, z blagoslovlenov vodov.
Nato pa razprostre roki i jivi proseče zdigava zdaj proti taber-
nakeli, zdaj pali k podobi Matere bože i moli ino prosi tak go-
reče da sem bio globoko ginjen: „Moj Bog, znam, da sem vboga
grešnica, nevredna milošče, za štero te prosim. Ozdravi to dete,
štero ne moje. Kam inam se naj obrnem, če ne k tebi, šteri si
naš Oča i Odrešiteo? Reci le reč i dete bo ozdravleno. Glej,
nikšega zdravnika ne v bližini; pa itak ne zdravila za te beteg.
O boži zdravnik naših dūš i tel, v tebe zavūpam. Ozdravi deklico;
ve ti maš oblast nad življenjom i smrtjov. Pomagaj i smilūj se
vbogoj materi ino reši njeno edino dete, o Jezuš! I obrnovši se
k podobi Matere bože, zakliče: to lūbleno dete, štero sem spre-
jela za svoje. Prosim te, ozdravi je, premila Devica. Ve še ni-
koga nesi zavrgla, što te je zavūpno proso pomoč. Daj nazaj, o
nebeska Gospa, življenje i zdravje deteti, štero sem prinesla se,
da se vdeleži svetka sv. Joahima, tvojega očo. Ali naj v spomin
na te svetek prinesem materi mrtvo telo edinoga deteta. O Ma-
rija, Mati smilenosti, ne zavrzi moje prošnje! . . .“

I glejte, vboga žena je ne molila zaman; njeno vūpanje jo je ne
vkanilo. Lūbi Zveličiteo i njegova presveta Mati pa sta še ednok
štela probati njeno vztrajnost i zavūpanje. Dete se je toti hipno
nekelko opomoglo; naskori nato pa se je krčevito zvijalo še v
strašnejših bolečinaj. Mislo sem že, da se bliža smrt. Žila je že ne
več bila. „Prosim te, moj oča, daj mi še blagoslovljeno vodo i
vido boš, da deklica ozdravi.“ I znova je začnola moliti i se je
trūdila z betežnov deklīcov. Nazadje, po trivūrnem boji za življenje,
je dete prišlo k sebi. Vročica je minola, deklica je mirno za-
spala. Lūbi Zveličiteo i njegova boža Mati sta poslūhnola proš-
njo ponizne krščence. Okoli pete vūre popoldnevi se je s spe-

čim detetom v naročaj povrnola iz cerkve. Ponūvali smo njoj jestvine za malo betežnico, a krščenica zvūn blagoslovlene vode ne štela nikaj vzeti.

iz „Odneva iz Afrike“.

Kaštiga ga je zmodrila.

Stanūvali so poleg cerkvi; bili pa so čūdni ljūdje. Če je šo dūhovnik z Bogom k betežniki, so dobro čūli zvonček v hišo, a nigdar ne niedeņ prišeo, da bi poklekno na preklitni prag i počasto Gospoda Jezusa Kristusā v svestvi. Žena, mož, sin: vsi trije so se oponašali, kak da ne bi meli nikše vere. Sosedje so večkrat med seov tožili: „Naša ves je katoličanska, niednoga židova, niednoga krivovernika ne med nami. Zato pa tej trije živejo, kak da bi bili židovje ali protestantje; najbliže cerkve so, pa ne nigdar nikoga vū, če idejo (dūhovnik) prečiščavat. Človek toti ne sme nikomi hūdoga privoščiti, a tej trije zaslūžijo, da bi jih Bog kaštigao.“ Tak so ljūdje govorili, i oni trije so včasi čūli, kakša govorica ide o njih, ostali pa so, kakši so bili. Mešnik je hodo obhajaj, a pred hišov poleg cerkvi ne nigdar nišče klečao.

Nekšega dneva je žena tožila, da njoj je ne posebno dobro; šla je ležat. „Ka misliš, ali naj idem po doktora?“ jo pita mož. „Ne, ne trbe, skūhaj mi malo teja, pa bo bolše.“ Tej pa ne pomagao. — „Moj Bog, ka bo z menov“, je zdihavala betežnica, „pošlite friško — po gospoda!“

Sin je bežao po gospoda plebanoša. Nemūdoma beži župnik v cerkev, vzeme sv. Rešnje Telo iz tabernakla, — i zvonček je znova cinkao i ljūdem naznanja, da idejo z Bogom k betežniki. Dūhovnik stopi v hišo, — proti njemi pribeži mož ves objokam: „Gospod, prekesno je, je že pūstila dūšo.“

To je bio zadosta glasen opomin za očo i sina; njeva pa ga nesta razmila. Gda je nekaj časa potom znova šo dūhovnik tam mimo z Bogom, ne bilo nikoga viditi pred hišov, ne očo, ne sina. — Boža pravica je še ednok govorila. Ne bilo dugo i legeo je sin, betežen, i vmro je brez svestev. Od tistoga časa je stari klečao na hišnom pragi vsigdar, gda je neseo mešnik betežnikom sveto popotnico.

Dvogovor.

Mladoga človeka so ednok pitali, kak je prišeo med posvetnimi opravki do notrašnje molitve. Nato je dao odgovor: „Vnogokrat razmišlavljam o Kristusovom trpljenju. Pri tom si predstavim, da stojita pred menov Kristus i njegova lüba Mati. Z našov lübov Materjov začnem potom, gda sem jo pozdravo, govoriti i pitam jo: „Moja dobra Mati, što je to, šteroga poleg tebe vidim, šteri je tak jako ranjen i čisto s krvjov oblit? Če tñdi bi bio najvekši razbojnik na sveti, itak njemi nikše srce ne bi moglo odpovedati svojega sočñtja.“ Nato mi ona odgovori: „To je Jezuš, moj Sin!“ — Kak, tvoj sin je to? Edinorojeni Sin boži, ki je za nas človek postao? I što ga je spravo v tak strašno nevolu?“ — Nato mi odgovori: „To so napravili ljudje, ti sam, tvoji grehi.“ — „Kak, jaz sam sem tak grešio nad božim Sinom? To so povzročili moji grehi? Ah, kak velka je moja krivda, štera me teži! Ka pa je vendar pripravilo Jezuša, da tak trpi? Ali ne stalo v njegovej moči, da bi ostao prost od vsega trpljenja?“ — Ona pa mi odgovori: Čisto prostovolno je trpo, i to je želo prek te mere trpeti, da ti ne bi bio vržen v pekeo. Edino lübezen ga je nagnola, za tebe i mesto tebe trpeti, edino lübezen! On te je lübo i se je za tebe zročo, da bi te rešo suženstva greha i pekla ino ti spravo prostor v nebesaj. Po svojem trpljenju ti je zaslüžo miloščo, štera ti je potrebna, priti ta (v nebo).“ — „O moja dobra mati! povej mi, ka naj včinim? Glej, na vse sem pripravljen!“ — „Nato pravi: „Idi i prosi mojega Sina, tvojega Odrešitela, odpüşčenje za grehe, štere si včino. Pokaži njemi svojo hvaležnost, da je tak dosta včino za tebe; darñj se njemi iz iübezni vsega i popunoma, obečaj, da boš njemi pokoren, i ga boš nasledüvao. Prosi ga, da ti vsigdar pride na pomoč!“ Nato stopim pred Kristusä i včinim, kak me je najsvetejša Devica navčila.

Iz nemščine.

Zlate jagode.

Najlepše ponücami čas je te: Gda človek lepo moli, gda mati vči dete Boga moliti, gda stariš zabrani, ka deca ne delajo greha, gda premišlavljam svoje grehe, gda se teh dobro spovedavlemo, gda svojemi teli znamo odpovedati to, ka bi dñšo zamazalo, gda iščemo tistoga, s šterim smo v svaji, da bi se zmerili, gda nesemo najdeno, vkradnjeno ali po krivici spravleno

blago nazaj, gda potrpežljivo prenašamo svoje križe i težave, gda damo potrebnim svoj milodar, gda mislimo na smrt, večnost, pekeo, gda svojemi bližnjemi pomagamo, svojim sovražnikom odpustimo. Vse to so klini v lestvici po šterij se pride v nebesa. Na šterom klini stojiš? Mogoče ravno naopak delaš! Gda ščeš začniti? Po smrti de prekesno!

Pogled v sebe. — Čütiš žalost v srci za vse žalitve proti Jezusi? Te razžalosti misel, ka Jezusa tak malo ljubijo? Se trüdiš, ka bi zabrano greh? Se ogibleš vsakšega, tüdi maloga greha, ka nebi razžalo Jezusa? Tvoje srce bije samo za njega ali maš koga raj? Iščeš v vsem samo njegovo čast? Znaš kaj potrpeti za njega?

Vse odkrito. Gda stane sunce, se sneg raztopi pa se pokaže vse, ka je bilo pod snegom. Na sodnji den se prikaže večno Sunce, Kristuš Sodnik i pri svetlobi toga sunca se pokažejo vsa človeška dela, dobra pa božna.

Je vzrok? Prle kak se razčemeriš pitaj samoga sebe kak se je pitao prorok Jonaš: Jeli mam pravi vzrok se čemeriti?

Najlepše glendalo tüdi ^{*}motno ^{*}postane kakšte malo dihneš na nje. Tak zgibi düša od svoje lepote, či privoliš količkaj v nečiste reči.

Plamen püsti svoj sled na vsem, kakšte malo se dotekne. Tak püstijo svoj grdi sled za sebov nečista misel, žela, pogledi, guči, poslušanje itd.

Či ideš po šklizkoj poti v dol, maš vüpanje srečno priti do kraja, nego gvišen si ne. Kak je to, ka se nikaj ne bojiš za nesrečo na šklizkoj poti čistoga življenja. Či bi se bojao, se nebi tak zlejka postavlao v nevarnost. Ne pozabi: v krhečo^j posodi nosimo svoj zaklad!

Dobra vöra. Red, mer pa boži blagoslov pri hiži je odvisen od toga, či vsakša kotriga v njoj verno pa skrbno opravlja svoje dužnosti. Kak vöra nemre dobro iti pa kazati, či se vsakši potaček od najvejšega do najmenjšega ne vrti dobro, tak je vse naopak pri hiži, či vsakši ne spunjavle to ka je dužen spunjavati.

Pekeo je to: Nikdar mirü, trpljenje vsikdar,
Noč trpi vsikdar, sunce ne sija nikdar.
To je tisti nikdar, ka me straši vsikdar.
Biti vsigdar v ognji, počivati nikdar!
Što misli te nikdar de srečen vsikdar.
(Napis na dveraj ednoga kloštra.)

Modrijanski kamen.

Ladjica je merno plavala naprej. Na njoj je bilo več popotnikov. Med temi tudi kapucinar pater Anton s svojim sobratom fratrom Evdom i küpec Trafijak. Te je potüvao po kupčiji, kapucinara pa sta šla oznanjevat boži evangelij. Med potjov je küpec šaliyo pravo drugim potnikom: „Malo fali, ka sam tudi jaz ne kapucinar. Večkrat sam že bio v Ameriki, pa sam ešče li ne bogat. Nemam žene, ne penez, ka mi teda fali, da postanem kapucinar?“

„Či vam k tomi tak malo fali,“ pravi pater Anton, „pa li popolnoma postanite kapucin.“

„O, ešče ne“, odgovori Trafijak, „ešče ednok bi rad pre-hodo Ameriko, znabiti me pa sreča najde. Najsrečnejši so tisti, ki majo modrijanski kamen. Takši obogatijo brez skrbi pa trüda.“

„Či bi radi meli modrijanski kamen,“ odgovori pater, „vam ga jaz dam.“

„To edino je moja žela, li dajte mi ga, prosim.“

Rekši to je stegno roko proti patri. Vsi popotniki so bili želni viditi te čudoviti modrijanski kamen od šteroga so nikda stari lüdje pripovidavali, ka prej prinaša bogastvo.

Pater pita küpca: „Kakšega pa želete?“

„Ja, pa je večefe?“ pita küpec.

„Kakpada, so takši, šteri kovine spreminjajo v zlat pa takši, šteri je spreminjajo v srebro.“

„Či je to tak, o dajte mi takšega, da spreminja v zlat.“

„Prav mate, či si človik lejko zbira naj si zbere najbolše. Nego med temi, ki delajo zlat je pa velki razloček. So najmre takši, ki majo svojo moč za dve leti, za eno leto, za šest mesecov, pa takši, ki jo majo za deset, dvajset, petdeset i sto let.“

„Dajte mi najbolšega, tistoga za sto let?“

„Zakaj takšega, vej venda ne mislite živeti sto let.“

„Na to ne mislim, naj bo kak bo, nūcao ga bom, dokeč bom živo; zlat, šteroga napravim pa gotovo ostane sto let.“

„Ka pa, či bi vam dao ešče poleg toga drugi kamen, šteri bi vam podugšao življenje za sto let?“

„O, toga, toga mi dajte, prosim vas, dragi i lübi moj pater!“

„Tüdi takši bi vam malo hasno, ar bote itak mogli mreti.“

„To znam, nego ostane mi sladek spomin, ka sam dugo živo po svojem poželenji.“

„Ždaj vidim, ka ljubite življenje pa ešče dolgo, srečno življenje. Zato vam pa dam takši kamen, šteri ma stanovitno moč, vse spremeniti v zlat zvūn toga pa vam ešče dati življenje za veke.“

„Kakši je te kamen.“

„Modrijanski kamen, kakšega jez misl'm, je to: da vsa svoja dela opravlate z dobrim namenom — za Boga, — da vse križe i nevole prenašate v božo volo vdani — na zadnje, da Boga poveličūjete v vsajem delovanji. Ta sveta lubezen do Boga vam bo vsa vaša opravila spremenila v zlat, v dobra, za nebesa zaslužna dela i vam spravila večno zveličanje.“

„Vi se delate norca z mene! Jaz mislim na pravi zlat.“

„Tak, te pa vi mislite, ka to, ka trpi samo nikelko časa več vala kak to, ka trpi na veke. Samo aedak tak misli, ar ma raj to, ka njemi nemre niti za edno minoto podugšati življenja, kak pa srečno, večno življenje.“

„Vse to je lepo, vse, liki z vašim zlatom denok nemrete plačati za to svojo vožnjo.“

Ladja je prišla do kraja. Potniki stopijo doli, si roke podajo i se razidejo vsakši na svoj dom. Kapucinar sta šla vkūp i se pogovarjala, ka se je zgodilo na ladji s tistim trgovcom.

Frater Evd pravi: „Lūbi moj pater, lepo ste nam razlagali tisti kamen, šteroga zaman iščejo posvetni modrijani. Samo bojim se, ka je te navuk ne segno v srce tistomi trgovci.“

„Molmo za njega. Mislim, ka so moje reči ne spadnole na pečino.“

Štiri leta kesnej je pater Anton prišeo nazaj iz Amerike. Nepričakovano veliko veselje ga je doletelo v prvem kapucinarskom samostani, kam je prišeo med potjov. Gda ga je zagledao vratar, njemi je bežao naproti, ga objino i djao: „O, pater Anton, kak sam veseli, ka vas pa vidim.“

„Mene? Ne vem ka bi se gda vidila. Što ste vi?“

„Samostanski vratar, frater Frančišek, sam.“

„Zdaj ste mi ravno tak neznani kak prle.“

„Kak je to, ka me ne poznate, vej sva se še vkūp vozila?“

Pater Anton ga malo bole pogleda i pravi: „Ali ste mogoče vi Trafijak?“

„Ravno jaz sam tisti, šteromi ste v ladji davali dragi modrijanske kamen. Vašega navuka sam nikdar ne pozabo. Namesto, da bi šou v Ameriko naprej, sam stopo v samostan, gde sam vsikdar vaš dragi kamen obračao v dušni hasek.“

P. Bonaventura.

Peški v Rim. Letošnje s eto leto je privabilo v Rim lūdi od vseh krajev sveta. Prišla je v Rim tūdi 74 let stara ženkica iz Oberammergana na Nemškem. Vso pot do Rima je prehodila peški i to v 8 tednaj.

Sodnik v samostani. Na Francōzkom je v samostani Somau vmro redovnik, ki je 30 let preživo v svojoj cel'ci. S postom pa z molitvov si je t'lažo dūšnovest, štera ga je pekla. Zaka? Prle kak je prišeo v samostan je bio sodnik. Obsodo je na smrt ednoga človeka, šteroga nedužnost se je kesnej skazala. To ga je tak potrlo, ka je zaplisto vkanlivi svet.

Najvekši križ za cerkev je bio nedavno zg'otovleni v Rimi. Ves je iz kūfra pa bronca, visiki je 27 metrov. Postavijo ga na lepo cerkev v Pcmpeji na Taljanskom.

Neverno življenje pa krščanska smrt. Pred nikelko mesecami je v špitali v Inomosti vmro vrednik soc'aldemokratskih novin „Volksblatt“ po imeni Julij Spielmann. Po ostrom betegi i po odkritosrčnom premišlavanji človekovoga namena, je prišeo do srečnoga sklepa, ka je človek bože stvorenje i ka de trbelo Bogi dati račun. Lepo se je spovedao pa prečesto nato pa merno vmro. Brezversko življenje da dosta prostosti človeškim grešnim nagnenjam i zato je v tom tali ležej brezversko živeti kak pō navuki sv. Cerkvi nego živeti po tej navukaj je pa ležej mreti. Že francoski brezverec Santibal je pravo: „Naši pristaši nam ne delajo poštenja, zr gda pridejo na smrtno posteo, se vsi ščejo spovedati pa kak krščeniki vmreti.

Šatan je vsem nevaren. V ednom samostani na Bavarskom visi stari kep, na štercm se vidi: 1. Rimski papa z napisom: „Jez vas vse včim.“ 2. Kral z napisom: „Jez vse vladam.“ Baraf z napisom: „Jez za vse molim.“ Kmet z napisom: „Jez vas vse hranim.“ Najodspodi pa je namalani šatan, ki se vsem vkļip reži pa prtij. Pod njim je napis: „Pa-zite se, ka vas vsch ne vzemem.“

Obnemo je. Nemške novine „Neunburger Zeitung“ sō pisale: Ivan Ritter, šteri je ne moo nikše vere i je bio jako nesramen pa gdašteč po

krivom prisegao, se je ednok v Dürrgrabni v oštariji hvalo, ka se nikaj ne boji Boga preklinjati. Pa resan je začno strašno grdo kunoti. Naednok pa je samo zgübđ glas. Opirao je vüsta, migao ž njimi liki povedati je nikaj ne mogeo. Gratao je-nemi.

Sv. prečiščavanje v Holandiji. Pred desetimi leti je bilo v Holandiji 10 milijonov prečiščavanj na leto. Na vsakšega katoličana je teda prišlo 5 prečiščavanj. Lani pa so zračunali ka je bilo 50 milijonov prečiščavanj v ednom leti. To je znamenje, ka je Holandska najbolje verna država v Evropi. K vernosti i pobožnosti dosta pripomagajo hiže za duhovne vaje (misijone), šterih je tam dosta.

Policaji v Newyorki. V tom varaši so z vekšega prötestantje pa je itak 90 odstotkov policajov katoličanov. Za policaje se glasijo tüdi od drugih ver samo ka jih z vekšega odpüstitjo, ar so ne zaneslivi.

Z bála v smrt. V Céci na Vcgrskom se je zgodila nesreča. Osemnajst letna deklica je med plesom jako švicala. Brisala se je i si je krastico na vüstnici strgala. Začnola je teči krv, a jo je ona z robcom naskori stavila i plesala dale. Proti jütri je tožila, da jo glava boli, zato so jo stariše domo gnali. Včasi so pozvali doktora. Doktor je rano pregledno i dognao, da je nastalo v rani od rdeče farbe, s šterov so bile vüstnice pofarbane, zagiftanje krvi. Pomoči več ne bilo. Zagiftanje se je širilo i je za par vür vmrla.

Ločitev zakonov v Argentiniji. Ta država je edna tistih dežel gde v pogledi na zakon priznavajo cerkvene postave za velavne. Pred kratkim pa se je zgodilo, da so prostozidarje i proteštantje skoz napravili zakonski predlog, da se smejo zakoni ločiti. Proti tomü pa so ženska družjenja tak odločno nastopila, da je bio predsednik republike prisiljen nastopiti proti nameravanoj ločitvi.

Boga preklinjajoči socialist — obsojen. Švicarski socialist Canover je v svojem listi jako grdo pisao o Bogi. Zavolo toga se je ljudstvo razburjalo i sodišče je pozvalo socialista na odgovor. Zagovor, da on v Boga ne verje, zato ga tüdi nemre žaliti, njemi ne pomagao i obsojen je bio na 200 frankov štrofa.

Sestre naj včijo. V elzaskoj občini Graffenštaden so komunisti prišli do oblasti i so odredili, da morajo č. sestre šolo zapüstiti i naj svet-ske vučiteljice včijo v njoj. Junaški katoličanci pa so pridri v šolo i neso püstiti, da bi sestre odišle, vučiteljice pa prišle. Prišli so žandari. Ali našli so trdno zaklenjene dveri, tak da nikaj neso opravili. Ljudje sester na nikši način neso šteli püstiti. Liberalni gospodje so ostali z dugim nosom pred odločnostjov teh katoličancov.

Calabamba v Ameriki — varaš Srca Jezušovoga. Na javnih palačaj toga varaša stoji podoba presv. Srca Jezušovoga. Zvršila se je tüdi že s'ovesna posvetitev presv. Srca Jezušovomi. Lepo je bilo videti višjega sodnika dr. J. Sancheza s podobov Srca Jezušovoga, štero je spoštlivo küšno.

Dari za mešni gvant v Martinišči.

Marija Verban 5, Ana Kovačič 5, Terezija Žitek 5, Jutka Čačovič 1, Janez Horvst 5, Sida Marič 5, Ana Žitek 2·50, Lena Lončar 3, Rajna Verona 10, Meca Gervek 1, Jožef Filo 2, Franc Filo 2, Marija Filo 3, Katarina Sukič 3, Marija Jančar 5, Rozalija Gorza 5, Marija Vukan 3, Antonia Vukan 5, Terezija Ščančar 1, Katika Horvat 5, Matilda Kūzma 5, Roza Balaško 5, Roza Bürger 2·50, Mari Čačovič 2, Vilma Gorek 10, Bara Horvat 10, Terezija Gorza 5, Terezija Rajnar 2, Ana Horvat 1, Marika Noj-maztec 4, Ana Idič 1, Eva Horvat 1, Neža Celec 1, Žuža Gorek 3, Žuža Rezar 1, Kata Ščančar 1, Neža Bürgermajster 3, Klara Ščenčar 2, Terezija Žitek 2, Žuža Žalik 3, Ana Vöröš 25, Rozalija Debelak 5, Mari Rajner 1, Ana Senik 5, Jožef i Alojz Debelak vsakši 5, Treza Kovačič 5, Mari Mataj 5, Ana i Jnla Horvat 10, Roza Rengee 5, Treza Ružič 5, Klarn Lainšček 5, Žuža

Petnajseta skrivnost:

Ki te je Devica, v nebesah
koronao.

Petnajseta skrivnost:

Ki te je Devica, v nebesah
koronao.

Serec 2, Jutka Serec 2, Mari Vogrin 2, Treza i Roza Blaško 10, Adam i Mari Gorza 15, Ana i Veronika Vukan 10, Treza i Mari Gorek 10, Marika Opec 5, Ana Rajnar 5, Jožef Rajnar 5, Jula Žitek 5, Rozi Červek 3, Mari Gorza 2-50, Jutka Rajnar 2, Kata Žitek 3, Treza Šeruga 2, Ana Marič 5, Treza Rajnar 2-50, Ana Gorek 1-50, Marija Görkiš 5, Polonija Žalik 5, Őrže Jančarič 2, Žuža Görkiš 5, Jula Forjan 10, Treza Fartelj 5, Ana Pertoci 5, Treza Sinko 2-50, Rozi Drešer 10 Din.

To so dale „Rože“ iz Rakičana. Gda se tū vsem tem lepo zahvalimo, prosimo druge „Rože“ po vesnicaj naj ravno tak napravijo. Vsakši naj prinese svoj dar svojoj voditeli ali voditelici. Dosta smo dali za mešni gvant pa ešče dug mamo.

VSEBINA:

Radosti D. Marije i sv. Jožefa	Stran	1	Kaštiga ga je zmodrila	10
Sv. meša pomaga dušam	4		Dvogovor	11
Krščanski navuk	5		Zlate jagode	11
Marija ga je rešila	7		Modrijanski kamen	13
Iskrice	8		Glasi iz doma i sveta	15
Moč molitve i blagosl. vode	8			

Premisli! „Preslavna Devica dnes v nebo idoč kaj mislimo, kakšo napravila je nebeščanom radost, gda so vredni bili i njeni glas slišati, i njeni obraz viditi, i njeno blaženo navzočnost vživati? Ali što bi mogo žadosta premisliti, z kakšov dikov je dnes sveta kralica obdana i z kakšov pobožnostjov njej je nebeških trum vnožina proti šla, z kakšim popevanjom je k troni slavnomi pelana, z kak prijaznom obrazom, blaženim licom z kakšimi božanskimi pokloni je sprejeta od Sina i nad vso stvorenje zvišena.“ (Sv. Bern. Serm. l. de As. B. M.) Moja duša želi biti vekomaj pri Mariji z vsakov dušov vred.

Pravi trikrat zdaj i pri vsakoj molitvi dnes:

Bl. Dev. Marija, daj, naj te za Bogom vsi najbolje ljubimo i po smrti zraven k tebi v nebo pridemo!

Zmoli zdaj za razširjavanje časti Marijine: 1 očanaš, 10 zdravimarij, 1 dikabodi z petnajsetov skrivnostjov.

Imprimatur. Sabariae, d. 3. VI. 1912.

JOANNES eppus.

Premisli! „Preslavna Devica dnes v nebo idoč kaj mislimo, kakšo napravila je nebeščanom radost, gda so vredni bili i njeni glas slišati, i njeni obraz viditi, i njeno blaženo navzočnost vživati? Ali što bi mogo žadosta premisliti, z kakšov dikov je dnes sveta kralica obdana i z kakšov pobožnostjov njej je nebeških trum vnožina proti šla, z kakšim popevanjom je k troni slavnomi pelana, z kak prijaznim obrazom, blaženim licom z kakšimi božanskimi pokloni je sprejeta od Sina i nad vso stvorenje zvišena.“ (Sv. Bern. Serm. l. de As. B. M.) Moja duša želi biti vekomaj pri Mariji z vsakov dušov vred.

Pravi trikrat zdaj i pri vsakoj molitvi dnes:

Bl. Dev. Marija, daj, naj te za Bogom vsi najbolje ljubimo i po smrti zraven k tebi v nebo pridemo!

Zmoli zdaj za razširjavanje časti Marijine: 1 očanaš, 10 zdravimarij, 1 dikabodi z petnajsetov skrivnostjov.

Imprimatur. Sabariae, d. 3. VI. 1912.

JOANNES eppus.